

Klagosång, gällande ett förlorat liv

Ingen
Inte nån
Inte en enda person
Inte en enda jävel på hela planeten
Och inte i kosmos heller, för den delen
förstår hur det känns
Ingen fattar hur det är
Ingen kan begripa hur jag har det

Jag är ensam i hela förbannade skapelsen
Ensamare än en atom utan materia att binda ihop
Ensamare än det svartaste hålet
i det avlägsnaste hörnet av universum
Ingen
Inte nån
Inte en endaste lilla skit kan säga, – jaha, är det så du har det, jag förstår.

Bara jag ska orka
Bara jag ska smila och le försöka vara tapper
För att de andra inte ska må dåligt
För att de andra inte ska slås av maktlöshet
över det faktum att de inte kan göra nåt
För att de inte ska bli bedrövade av vissheten om
att de inte kan hjälpa mig på det minsta vis
Bara jag ska bära mig själv och stå ut med mig själv
Bara jag ska vara där inuti mig och skramla omkring solokvist

Ingen att stöta emot
Ingen som kramar om mig
och i full vetskap om läget tröstar och säger att det blir bättre
Ingen bundsförvant
Bara jag ska bära denna jävla skitkropp som är mitt Tempel
(HA HA HA HA HA HA)
Bara jag ska bjudas på upplevelsen av sjöelefant
Bara jag ska varje morgon
försöka återvända till detta förbannade mekanohölje

Helt frivilligt ska jag alltså välja
att krypa in i köttet och blodet och senor och leder och skit
För att vara här hela långa käcka dagen
tills natten kommer och jag äntligen får lämna eländet igen
Jag kan upplysa om att det är tufft

Det är storligen en bedrift att släpa omkring på sig själv på det här viset
Det är värt vartenda Nobelpris som går att uppbringa
Folk borde göra insamlingar till förmån för mig
De borde utnämna mig till
"Den uthålligaste", "Den utan jämförelse, tappreste", "Världens
genom tiderna modigaste lilla skit"

De borde fästa medaljer på mitt rockslag
och tuta i guldglänsande trumpeter till min ära
De borde utan att blinka bära mig i svulstiga bärstolar
för att visa upp min tapperhet för världen
De borde hylla mig
dygnet runt, veckan igenom, i årtal, genom decennier

För jag behöver bli sedd
Bli lyft ur min eremitkokong
För jag är ensamare än ett frö som inte orkar gro
Ensamare än en fjättrad vind
Den ensamaste lilla parentesens i Guds skapelse

Då och nu

Vad vore
Här och nu
Utan
Där och då?

Historiens svalkande vingslag
Ger nuets pockande hets
En distansens orubbliga bro
Mellan då och nu.

Ingrid-Ekman Andersson

Taggarna har veknat

Jag har sovit
Djupt och länge
Som Törnrosa

Och,
När jag vaknar
Har blommorna vissnat
Doften flytt.

Men,
Taggarna har också veknat.

Ingrid-Ekman Andersson

Jakttider

Jakttider har sina tider
Spänningen i skogen stiger
Dämpade röster och hundars skall
Jag hörde nyss att det just small

När tiden jagar finns inget stopp
Ingen kafferast med nubbe opp
Jakten i bytet får ej lösning
Och ingen glad fest till belöning

Om jag jagar för att få tid
Det är tiden som jagar mig
Och tiden jagar utan licens
Som på en karusell det känns

Jag är trött – hjälp jag förbräns!
I tidens jakt – lovar det känns
Plågan är stor när jag skall natta
När jag lider tiden skratta

acsai

Back to back

Jag är så trött
Har ingen ork
Vill bara sova
Gnäller som sork

Det är svårt att tro på
Men kan ej sätta stopp
Vad skulle folk säga
Måste upp till topp

Jag vill inte jäkta
Men måste tuta på
Hinner knappt säga
Till dig ens: "Hello"

Jag vet att det är fel
Som allt rullar på
Men har ej kraft längre
Att ändra något på

acsai